

निखिलेश्वरानन्द स्तवन

डॉ० नारायण दत्त श्रीमाली

निखिलेश्वरानन्द स्तवन

महोत्सव रूपं च मपर विचिराक्षे गुरुवदे :
श्रियै दीर्घकाय विधुरम विदारे नव निधि ।
अतस्वा प्रीचार्य अथ प्रहर रूपे सद गुणै
गुरुदेवं देवं निखिल हृदयेऽच महापरौ ॥ १ ॥

सहो चिन्त्यं देव भवति नमनः वै निखिल यो
सहो देवं आत्म्यं अवतरित भूमि ग्रह इति ।
निजै मिथ्याश्रम वै गति इति भवेत्पण्डिते गतो
गहम् देवं व्यग्र इहमिद सदै पूर्ण गति वै ॥ ३ ॥

गुरोरूपं देव त्व व च गुण गानं श्रिय इति
नमौ सिद्धयोगा सकल गुणगान त्व इति ।
त्वदि कल्पवृक्ष गुण ग्रहित नैत्र हिरणयो
त्वदे गानं पूर्ण गुरुवर भवेत्पूर्ण श्रियतः ॥ ५ ॥

भवोत्सव भव्य रचयित विधाता महकरो
अहत् तेजस्वी श्रु करुणः नैत्र इति वै ।
महेद वक्ष रूपं जलधि व सतारं वल महो
अहो कामः विभ्रम श्रुत युत इति पूर्णद महो ॥ ७ ॥

गुरौर्वै शान्त त्वं जलधि वपुषारा श्रयतु च
भवेत्कोधोत्सव प्रहर प्रव दावग्नि नयतः ।
अहो सर्वोत्थानं करुण प्रभ स्नेह प्रचरुता
नहो सामर्थ्यं वै श्रियत निखिलेश्वर प्रणतु च ॥ ९ ॥

महो सिद्धयोगा न च भवत सौख्यं पर परं
वदेत् व्याघ्र रूपं स्वति निवसतः पूर्ण मदने ।
अहो क्रोधाग्निर्वै प्रखर हिम शैले वदतु न
नवोढा सौन्दर्य सिद्ध जलधि हास्य व इद नः ॥ ११ ॥

प्रबुद्धं 'नि' नित्यं भवति निर्वाण इति च
'खि' पूर्ण त्वं स्नेहं द्युति भवत ब्रह्माण्ड महति ।
'ल' श्रेयस्त्वं श्रियं मम मधुर पूर्ण सह द्युति
"निखिल" त्वं रूपं भवति दिव दिव्यं देह वद च ॥ १३ ॥

गुरुदेवं देवं निखिल भव योगी सर परौ
परिपूर्ण ध्येयं विचरति अणीमादि श्रुयते ।
कलौ सन्यासं वै न च श्रिय परै न महपरि
अहो दिव्यात्मं च परि वद सदै ब्रह्माण्ड नमन ॥ २ ॥

निखिल त्वं प्राण त्वं भवति भवस्पर्श महमहो
महत् सिद्धि स्पर्श भवति नृत्यत्व करति य ।
गहोद् योगी स्पर्श चरण कण पूर्ण गह महौ
ऋषिसाक्ष्यं पूर्ण भवति महतं चंदन इति ॥ ४ ॥

महौ सिद्धाश्रम वै न च भवत रोग श्लथ इति
दिवौ सूर्य श्रेण लिखतु गुण पूर्णत्व इति च
शशिभूमौऽमृतं त्व व गुण इवौ प्राप्त इति च
"निखिलभूमौ" व्यक्तं भव च औत्सुक्य सुर वै ॥ ६ ॥

नवोढा सौन्दर्य प्रभु च प्रतुरेक महदधि
महत देव यक्ष सुरगण प्रहेचच्छुक श्रुति ।
यदिलेख्यं साक्ष्य भवत मह अशु प्रवमहो
व मूर्च्छत्वं वै न कमल भव श्लथ प्रचुरति ॥ ८ ॥

हरिस्ते शान्तत्वं भवत जन कल्याण इति वै
समस्त ब्रह्माण्ड ज्ञानद वद श्रेयं परित च ।
ऋषिर्वै हुंकार क्वच क्वच च शास्त्रार्थ करतुं
अहत् हुंकारैर्न श्लथ भवतु योगीर्न श्रियतः ॥ १० ॥

भवेत्सर्व सिद्ध न च वदति पूर्व स्व इति च
महोत्थानं क्षेम भवत श्मशान प्रवद वः ।
कठोत्सवं सर्व भृकुटि कुटिला नृत्य गति वै
नवोढा सौन्दर्य स्मरति सुर नन्दन इति ॥ १२ ॥

हिमौ पूर्ण कृत्यं वसन भव जन्मौ च नितिरः
भवेत्शृङ्खलं मेरुं शिखिर इति वेगे न वति च ।
गिरेताह्वारं च भवति भव वेदार्थ श्रुति च
दिवौ दिव्यौ रूपं वनद वन औषध्य परि वः ॥ १४ ॥

निखिलेश्वरानन्द स्तवन

न शक्यत्वं हेमं गिर वन नदी गहर इति
न वार्धक्यं शक्यं गतिर नभ वायुर्गति नव ।
जलौ मार्ग श्रेयं न च भवति शक्यं नर सदै
समस्तं ब्रह्माण्डं नमति निखिल नृं मुहु मुहु ॥ १५ ॥

क्षणौ यावत् रूपं कठिन ऋषिभिर्मोक्षद श्रुति
महोत्योगा निदा विचरति इहै पूर्णदमिदं ।
अलौ अन्या गत्वा ग्रह परिभव शिष्यद परं
महौ चिन्त्यत रूपं प्रभु मद गुरौ पूर्णद शिवं ॥ १७ ॥

महत् रूपं ज्ञेय भव च मह प्रेम श्रिय सहौ
भवत्कर्म कृष्ण परम प्रिय प्रीतिर्नव श्रुतः ।
ग्रतौ पूर्ण गीतां सह च गुरुवैर्ण श्रियमिदं
स पूर्णत्वं पूर्ण कलतः मह षोडशित कथः ॥ १९ ॥

महोत्कांचं रूपं विवशति भवद भू प्रतिरतं
दिवे नित्यं चिन्त्यं विवशत महोत्स्पर्श क्रियते ।
नवोन्मेषं रूपं पदम पर गंध श्रुवयति
भवेत्पूर्ण पुण्यं पुरुषममरोत्त भव नितिः ॥ २१ ॥

त्वहं प्रेमरूपं परम मधुर श्रेय इति च
न सक्यत्वं ज्ञानं श्रिय प्रिय इति वै श्रियमहो ।
त्व संसर्ग देह भवत परमोच्च सुख वै
द्वे किन्नं स्वर्ग त्वं सुर वदन प्या तृप्त इति नः ॥ २३ ॥

भवेत्साश्चर्यं त्वं विचरति भ्रमेत व्यर्थ इदं रं
महाकाली लक्ष्मीं भवत भव देवी वर वै ।
शिवौ साक्षारूपं जगतपति ब्रह्मा सह शिवौ
त्वद ध्यानं ज्ञानं परिमद परिपूर्ण इति च ॥ २५ ॥

भवेत्क्रोधरूपं भवत् महकाल इति वै
त्व भस्म त्व रौद्र न च तवद नित्यं सह इति ।
त्वयि भस्म क्रोध न च वदत योगी यति मह
महाकाली रूपं भवत भव रूद्र त्व व सहि ॥ २७ ॥

अजस्र गंगेय भवत नद सिद्धि वतुरिनः
सहौ हिंस्र व्याघ्र प्रबल प्रतडापि गति मति ।
मनौ गंगोदभावी भवति कथ मानः सर इति
गतौ पूर्ण रूपं प्रकृति नहि शक्य गति मति ॥ १६ ॥

स्वयं सिद्धौ योग भवद श्रुति वेद क्षण तथौ
शिवौ साक्षात् रूपं कहि जनति ज्ञानं श्रुति महः ।
सः तत्त्वज्ञ चैत्य शिवमय भवं वेद श्रुतिधिं
क्व कर्म देवोपि त्व व च सिद्धिं परिश्रुतः ॥ १८ ॥

महौ पूर्ण ज्ञान सहत शिव शांकर्य श्रुति च
स्व अंशत्वं देव प्रहर मति ज्ञानर्णव इति ।
महौत्त्याघ रूपं गज गणद यूथ सहितरौ
स्वधन्यत्व पूर्ण परम प्रिय पूर्ण त्व निखिलौ ॥ २० ॥

महोत्सर्व रूपं स्मितमिव इदौ श्रेय प्रिय च
सहस्र स्वर्ग च निवसति क्रिय पूर्ण इति वै !
स्मित हास्य श्रेय श्रवन वदनं पूर्ण रत नै
वहं पूर्ण श्रेय भवत भव योगी मह श्रियै ॥ २२ ॥

न सक्यत्वं ज्ञानं न च विधुर प्रेम श्रिय महो
न ज्ञानत्वं रूपं नहि वदति पार्थक्य श्रियते ।
परं सौभाग्यं वै सहत सहचर्य विधुर वै
दिवं देहं नित्यं भव मधुर स्वर्ग मह सहौ ॥ २४ ॥

न हं वासं नित्यं त्वद वरद लक्ष्मी शतमिदं
त्व पूर्ण त्वं रूपं षट सहस रूपं पर चिति ।
भवत् रूपं नित्यं श्रिय प्रिय महो पूर्ण इति च
त्वमूढ त्वं व्यर्थ जपति दिव मंत्र मह इदं ॥ २६ ॥

भवेत्सर्व सौख्य वर वरद कंठं सह सति
महादेवी नित्य भजति भव वेद श्रुति मति ।
अजस्र निर्वाध सह रुचिर काट्य सह नति
महाकाली लक्ष्मी वरद वर नित्यं श्रिय इदं ॥ २८ ॥

निखिलेश्वरानन्द स्तवन

महोत्सवं ज्ञानं जगद्गुरु श्रेष्ठं श्रित सहौ
महत् सत् चित् रूपं परम विरल शिष्य इति च ।
न सक्यत्वं ज्ञानं नहि वदति ब्रह्माण्ड निखिलं
समस्तं श्रेयत्वं भवत भव वेद सद गुरौ ॥ २९ ॥

समस्तं प्रेम त्व स च महत् देह वद वदं
परं सौभाग्यं च भवति नर देहत्व इति च ।
श्रियै प्रान्तं प्राप्यं चरण वद धूलिं वदति वै
अहं प्राप्यं रूपं चरण तल सेवा मह महौ ॥ ३१ ॥

परं प्राणस्नेहं विविध विध रूपं क्षण महौ
च गन्तव्यं देहं भवत भव सिन्धु गगनयो ।
अनिकत्वं रूपं भवत भव शिष्य दुखद यो
असीम त्वं सिद्धिर्वपुत वपुराज्ञी गुरु वदौ ॥ ३३ ॥

त्व शिष्यत्व ज्ञेय नहि वदति स्वर्ग रुचिरहो
न मोक्षत्वं काम्यं नहि भवति पूर्ण मह मिदं ।
इदं शक्यं क्षानं त्व वरद रूपः गुरु श्रिय
सहौ जानन्तीर्वा महद मह शिष्य त्व इति च ॥ ३५ ॥

नहीं शक्यं पूर्ण त्व चरण सेवा श्रिय महो
महत्माया कांचं न च वरद वेत्ता तत त्वयी ।
त्रयी सांख्यं वेद नहि शरत् शक्यं भव निधौ
कृपा नाथं नाथ भवत भव देवं निखिल त्वं ॥ ३७ ॥

अहो रूपं प्रेमं भवत भव वेद श्रिय महो
महत् शृंगं श्रेयं सृजत भवऽनंग वदतु न ।
स सिद्ध योगिर्वै सद गृह पति वै तवच वै
महत् रूपं श्रेयं विविध भव योगी श्रिय दनः ॥ ३९ ॥

गुरुर्देवं देवं नहि भवतु शक्यं भ्रमर वै
न सिद्धश्च योगं नहि भ्रमर गुंजै उपवनै ।
मृगी क्षी रै वै न नहि भ्रमति किन्नं वदतुनः
त्व वार्धक्यं श्रेय भवतु भव नृत्य श्रिय प्रियः ॥ ४१ ॥

न ब्रह्मत्वं ज्ञानं न च भवति शक्यं त्वदः वदै
न जानन्ति रूपं क्वच भवति शक्य त्व इति च ।
मही रूपं पुण्यं शत सहस्र कालं च निखिलं
अहो श्रेय प्रेय भवति भव वाक्कौस्तुभ मणि ॥ ३० ॥

अथौ नैत्रं पूर्ण करुण भव नित्य भव विधि
न क्षेयं क्षौभं च सकल भव स्नानं गगन गं ।
समस्त सिद्धिर्वै सकल करुणार्द्र श्रिय महौ
समस्त प्रेयत्व श्रिय मह सहौ पूर्ण इति च ॥ ३२ ॥

अहौ रूपं नित्य वरद भव वज्र श्रिय महो
महोत्सवर्ण देहं निवसति करुणार्थव इदं ।
समस्त दुःखं च भवत भव सिन्धु अथ श्रियं
महात्सवं ज्ञेय नहि मद न शक्यं स्वर स्वधं ॥ ३४ ॥

परम सिद्धि वै न भव च परिपूर्ण श्रिय महो
न ज्ञानं वैराग्यं नहि भवतु शक्यं त्व मिति च ।
अहो तेजस्वं त्वां "निखिल" मह मंत्रार्थव इति
वरं देयं शिष्यं इति च भव सिन्धुर्ण वद तै ॥ ३६ ॥

नहीं जानं ज्ञानं नहि भवति चेत्तं वरद त्वं
स सिद्धि व्याप्तं त्वां तव चरण सिद्धिर्गति मति ।
तवः दृष्टिं क्षेपं सकल भव सिद्धि र्वपि श्रुति
महायोगं रूपं तव च भव स्पर्श सह महं ॥ ३८ ॥

महत्त्वपूर्ण त्वं विद विद वदारं वहतु नः
सहै प्रेय श्रेय भव विधुर कामः मदन वै ।
स श्रेणं पुष्पं च भवत भव विश्व श्रिय सहै
स धन्यस्त ज्ञेयं महतु मह पूर्ण सह कियः ॥ ४० ॥

कृतज्ञं ज्ञेयं च श्रिय वद न पूर्ण भवतु नः
स ब्रह्माण्ड क्षौणं सहि महि त्व वेद विध विधा ।
समस्त चैतन्य श्रिय सह महौ पूर्ण इति च
सधन्यस्त ज्ञेय निखिल गुरुवै वै श्रिय नतः ॥ ४२ ॥

निखिलेश्वरानन्द स्तवन

गुरुर्देव श्रेय वदन भव नित्यं परिवदं
कह वद निखिलत्वं पूर्ण मंत्र इति वै ।
सह त्वं वै यज्ञ मंत्र तंत्रं त्वरौ वै
सह श्रिय वद ज्ञानं भजतु पूर्णः वदौ नः ॥ ४३ ॥

नहि भवति ज्ञान सत्यं सिद्ध वै यौवने त्वं
अहि भ्रमति नद समुदे जजरि रूप नित्यं ।
त्वं पूर्ण पोत भवने भव नित्य देवं
अह आर्तनाद वदने 'गुरु' रूप श्रेयं ॥ ४५ ॥

गुरुवर महि मौक्ष पूर्ण पोत भवेत्तं
नहि शक्यत् भव देवं पुलत ज्ञानंद चेद्वे ।
'गुरु' वद वद मंत्र चरण त्वां पूर्ण सिन्धु
अह महि भव आर्त नाद त्वं पूर्ण नित्यं ॥ ४७ ॥

न तत्रं मंत्रं न स्तुति न व च ज्ञानं भवविधि
विकारं मोहस्त्वं किम च अतस्त्वं अर्पितं ।
त्व दृष्ट्यं साहचर्यं तव चरण सेवा मम हितै
न देवो न अन्यं तव गुरु वदं त्व अत तवं ॥ ४९ ॥

गतस्त्वं सिद्धोपि गलित मद अश्रुवद मनै
अतौ काठिन्यं वै महत् दुःख पीडा विनु त्वयं ।
अथः शिष्यौ संगे यदि भवत् सिद्धौ प्रभवत्
कृपा कल्याणं त्वं निखिल भव शक्यं सद मदै ॥ ५१ ॥

परीतं पूर्णं च स्थिरमुपगत माश्रम पदम्
यतो क्षीणं सर्वं प्रखरतम द्वन्द्वमविकलम् ।
त्वमेकं शारण्यमनुगहतु धन्यं वितरतु
न चैतत्सामान्यं तव परिग्रहः शान्तमखिलम् ॥ ५३ ॥

त्वमेवं कारुण्यं चिरपरिचितं सत्वममलं
परं स्नेहाधीनः सकल वशां जीवन मिदम् ।
त्वमेवं सौन्दर्यं महमपि च धन्यं त्वदगतः
इमं लोकं धन्यं युगमपि च धन्यं त्वधिगमात् ॥ ५५ ॥

नहि भव छल धूर्त दोष पाप प्रपंच
नहि भवतु शक्य सारं पूर्ण वै शीर्ण नित्यं ।
धूलि श्रे श्रीर्म नित्यः प्राप्त प्रेम श्रियं वै
त्वं दोष मुक्त रूपं निखिल मे पूर्ण त्वं दः ॥ ४४ ॥

गुरुवर प्रभु पूर्ण त्वं वदं देव रूपं
भवति जन्म मौक्ष भ्रमति वै निर्निमेष ।
नहि वद जानंति त्वं वदे पूर्ण श्रेयं
मह देव देव नित्यं त्वां गति त्वं प्रपद्ये ॥ ४६ ॥

अह भव मद योगी वेद पांग त्व पूर्ण
भव रूप महत् योगी पूर्ण सिन्धु वदन् ।
त्वं नाम रूप जपतुं भव सिद्ध योगीर्न तत्त्वं
त्वं नाम सिद्धि भवतुं भव पूर्ण ज्ञानं तपस्वं ॥ ४८ ॥

अहं सौभाग्यं वै तव चरण सेवा मम वदं
गतस्त्वं कालोऽपि अह च मद दृष्ट्यं भ्रमयति ।
तवै सौभाग्यं वै चरण रज प्राप्त्यै भव निधि
मदीयं दासोऽपि गुरुवर भुजा वै भव वदै ॥ ५० ॥

तपस्तप्ता सिद्धा तदपि न सहन्ते विरहजम्
कथं प्राणान्प्राप्ता सरलहृदया गृहपरिगताः ।
अतो वै त्वं नूनं परिचरतूपायं शिवमयं
विधानमेकं च श्रुतिसुखकरं शान्तसुभगम् ॥ ५२ ॥

न वेत्ति ब्रह्मत्वं परिभ्रमति मायापरवशः
सदा योगारूढः परमपि रहस्यं न च गतः ।
समावद्धः मायां कथमुपगमेत् त्वां गृहरतः
त्वदीयं कारुण्यं नयति सफलं जीवनधनम् ॥ ५४ ॥

तपः पूतः देहः परम रमणीयं तव वचः
तवास्ति पौरुष्यं हिमगिरिमपि धर्षितकरम् ।
परं सौभाग्यं तत् प्रतिपदति संप्राप्य निखिलम्
अहो धन्यं धन्य मिति वदति सर्वत्र ऋषयः ॥ ५६ ॥

निखिलेश्वरानन्द स्तवन

इदानीं त्वं कृष्णः परिचरसि कर्मादिषु रतः
अजम्रं निर्वाधं प्रवहयसि ज्ञानमविकलम् ।
अतस्त्वां संयाचे निखिल विजितात्मा युगधरः
सदैवं श्रेयत्वं प्रविचरति सिद्धाश्रमपदे ॥ ५७ ॥

समस्ता दृश्यन्ते त्वयि परिगता षोडशकलाः
त्वमेकाकी पीतं सकल गरलं शाम्भवमिव ।
इदानीं तज्ज्वालामपि च सहते शान्तमतुलः
त्वया धन्यं नूनमधिगतमिदं भारतभुवम् ॥ ५९ ॥

निरौपम्यं नूनं परिभवदात् सोपम जगत्
न सूर्यश्चन्द्राग्नौ क्वचिदपि स्थितिं यान्ति निखिल ।
सलज्जो हिमशैलः परिणत इव मानमधुरः
रसाधारः सारः सतत चरणौ क्षालन परः ॥ ६१ ॥

सचैतन्यं नित्यं परमसुखदम् आश्रमपदम्
तपः पुञ्जैः पूतं चरणरजसा ते परिणुतम् ।
इदानीं सछन्दः सतत पवनः पावयति तम्
रजो नूनं नेयं परमरमणीयं च शिरसि ॥ ६३ ॥

न प्राप्तव्यं मंत्रं न हि च गमनं तांत्रिक विधौ
न काचत् वाञ्छास्त वावधावधासाद्ध पारग्रहात् ।
न लक्ष्यमन्यच्च तवचरणसेवा परिचरात्
अतस्त्वां संयाचे तव चरण संगं सुखकरम् ॥ ६५ ॥

यदा दिव्यात्मा वै अवतरति कश्चित् मनुभवः
तदानेका देवाः परिधृत शरीरं च परितः ।
तमर्च्यन्ते नित्यं विविधविधसेवासु ललिताः
इयं धन्या भूमिः परिचरणमात्रेण पवना ॥ ६७ ॥

न कांक्षे ब्रह्मत्वं न हि विविध भोगावलिवृतम्
यदि प्राप्येद् भूयः तपफल मिदानीं ततः किम् ।
अहं ब्रह्मर्षित्वं पदमुपगतो न परिहितम्
त्वदतिरिक्तं सर्वं निखिल परिहेयं न सुखदम् ॥ ६९ ॥

यदा दैव्यमात्मा अवतरति कश्चिद् भुवि तदा
युगाधारं कार्यं विविधयति तन्निश्चितमनः ।
समस्तं वै नूनमिति गतमिदं ज्ञानमनघम्
त्वया तत्तत् सर्वं पुनरपि पुनः पावन कृतम् ॥ ५८ ॥

तवैतत् सत्कार्यं जगति महनीयं नवमिति
सदैतच्चेतव्यं परमपवनं प्रेम्णाः स्थिरम् ।
प्राणाययः सम्बन्धः भवति मधुरः स्वत्व निरतः
न श्रेयः प्रेयश्च न च श्रियकरः दैहिकगतः ॥ ६० ॥

वयं सर्वे सिद्धा मुनिजनयुता अश्रुसहिताः
सकारुण्योपेता प्रतिपद तवाराधन परा ।
सदा त्वय्यासक्ता प्रतिदिवसमाराध्य गणितं
त्वयैतव्यं नूनं मतिरिति च वै जीवनधुरम् ॥ ६२ ॥

प्रफुल्लः वै देहः प्रतिस्फुरति ओजः मनसि च
त्वदीयं तन्नाम परम पवनं चास्य श्रवणात् ।
स वै धन्यं धन्यमिति च तव दृष्टिं परिगमात्
सदा सत्यं सत्यं परमसुखदं दर्शनमुखम् ॥ ६४ ॥

नमो सिद्धायोगा सततचरणौ क्षालनक्षमम्
असा कल्पा धन्यः कुसुम कुसुमः मादन परः ।
परमधन्यः सर्वः चरणरजसा चाप्सरगणः
स वै नूनं धन्यं परिनिहित हस्तं वदति यम् ॥ ६६ ॥

तवैते शिष्याश्च प्रबलतम माया परवशाः
न ते जानन्ति त्वां परम परमानन्द निखिलम् ।
कृपापेतो नाथः परिचरतु किञ्चिद् महदिदम्
कृतार्थास्ते सन्तु जनिमरणबन्ध विगलिताः ॥ ६८ ॥

अहो धन्यं देवा तव चरणसेवामुपगताः
परं दीर्घायुष्यगतमपि उदारं च ऋषयः ।
तवागमनं श्रुत्वा परिजहति ते तापसफलम्
त्वदीयं दिव्यं तत् परमदुर्लभ दर्शन कृते ॥ ७० ॥

निखिलेश्वरानन्द स्तवन

अयं सिद्धासंघः त्वदविरहितः नानुरमते
सखेदः देवेशः मुनिजनयुताः चात्रः भ्रमति ।
इदानीं त्वां द्रष्टुं स्थिरतरमुदारं त्रिनयनं
समागत्यैनं त्वं कृतयतु च तत्पावयतु च ॥ ७१ ॥

परं सिद्धस्त्वं वै परमगुरु नित्यं जगति च
त्वदीयौजस्यं तत् प्रवलतरुढिं विदहने ।
सदा संश्रूयन्ते श्रुतिषु रमणीयाद्भुतकथाः
त्वमेकाकी सर्वं क्षुभितं क्षुभितम् आश्रम पदम् ॥ ७३ ॥

समस्ता वेदास्त्वां समभिपरिगायान्ति नितरां
इयं लीलाभूमिः रचयति विधाता त्वधिगतः ।
अहोभाग्यं सत्यं सकल ब्रह्माण्डस्य नियतम्
अतो नाहं जाने तव चरण सेवां कृतविधिम् ॥ ७५ ॥

किमेवमाख्येयं बहु उपकृतं त्वं जगति वै
परीतं संव्यक्तं ललितं ललितं प्रेम्णः परम् ।
ननू चैतद् व्यासं परमपरमं च नयन योः
परिप्लावं सर्वं ननु विरहितं प्रेम्णः पदम् ॥ ७७ ॥

समाख्यातः शुकग्रह सतत सौन्दर्यविधिषु
न चान्ये केचिच्च प्रतिपदत समतां तन्मयं ।
परं वै तत्रापि समभिगमनादस्य श्री गुरोः
समालोक्यौजस्यं प्रकृतिरिति चित्रं हतमहो ॥ ७९ ॥

न चैते त्वां नूनं नहि समवजानन्ति निखिलम्
तवाधीना प्राणा गृहपरिगतानां शिवतराः ।
त्वदीयस्यैवांशाः परमपि च सत्यं शुचवतः
प्रभो! एतान्नूनं क्षमयतु च करुणालयवशात् ॥ ८१ ॥

त्वमेवं माधुर्यं त्वं च निखिलं स्नेहनिलयम्
त्वमेतच्चैतन्यं त्वं च सकलाधार निभृतम् ।
त्वमेवं साफल्यं निखिलतपसाराधन विधौ
अतः सिद्धा देवाः परमदर्शनलालन पराः ॥ ८३ ॥

कला वेदोदिष्टा जगति विचिता षोडशविधा
त्वमीदानीं पूर्णः चतुरधिकपष्टि परियुतः ।
सदैतत् सौभाग्यं श्रुतिसमुदितः भारतभुवि
त्वमीदानीमत्र परिवससि सामान्य पदवीम् ॥ ७२ ॥

परं दीना सिद्धिः सकल शुभदं त्वच्चरणयोः
तव स्पर्श सिद्धिः परमपि च सौभाग्य जनकम् ।
यदेनं त्वं स्पर्शं कृतवति तदा सैव सुधनः
वयं धन्या नूनं तव चरण छायामुपगताः ॥ ७४ ॥

परंपूतं देवगृहमिति त्वदीयं प्रियवपुः
विराजन्ते देवा परमिदमुदारेण सहिताः ।
कमाराध्ये देवं श्रुतिषु परिच्छिन्ना बहुविधाः
इदानीं त्वं ध्येयः परमपि च गेयः प्रियकरः ॥ ७६ ॥

दृष्ट्वैनं वालकं सततविमनः गुह्यति निजम्
उलूको न क्षम्यः रविजनित सौख्यं न सहते ।
तदेतद् दौर्भाग्यं गृहपरिगताः साधक जनाः
जीवन्तं चैतन्यं गुरुमपि न जानन्ति निखिलम् ॥ ७८ ॥

सानन्दं सोल्लासं कृतनृतवतः आश्रमपदे
त्वया सार्धं दृष्ट्वा पशुपतिरपि तत्र विलसत् ।
अहो दैव्यं दृश्यं कमलनयनः साग्रहगतः
समस्तं ब्रह्माण्डं परिगतमुदारं नृतिमयम् ॥ ८० ॥

अहोभाग्यं तेषां तव च शिवरूपे अवसिताः
इदानीं राजन्ते त्वयि परिगता आश्रमपदे ।
परं मायाबद्धा चिरप्रकृतिदीना गृहगताः
सदैवं स्वां मायामपहरतु सौख्यं ददतु च ॥ ८२ ॥

प्रभो! शून्यमेतं तव विरहितमाश्रमपदम्
मुनीनामाद्धानं रूदनपरिपूर्वं विगलितं ।
त्वमीदानीं शीघ्रं प्रतिगमय सर्वं तृणमिव
सदागमनं चैवं परम रमणं प्राणजनकम् ॥ ८४ ॥

निखिलेश्वरानन्द भक्तवत

स वै कालः शुद्धः परमरणीयः सुखमयः
भवत्येषा रात्रिः परमपरमा सौरभमयी ।
तदैतस्मिञ्चित्रं क्षणप्रतिक्षणं सेत्स्यति विभुः
यदा शोभिष्यन्ते मधुर मधुरं तेऽपि निखिलं ॥ ८५ ॥

तदासीत् त्वं कृष्णः प्रतिधृत शरीरं गुरुमयं
महारासस्तत्र कृतवति तदा द्वापरयुगे ।
इदानीं त्वं तद्वत् कृतवति महारास मुनिभिः
परं मोदं धत्ते स्मृतवति महदाश्रमपदे ॥ ८७ ॥

तदेतत्सौभाग्यं तव चरण सेवां प्रकुरुते
परं सौभाग्यं तत् सततमपि सामीप्यमभजत् ।
भवन्तं संप्राप्य परिचरति सौभाग्यपरता
सदेतत् सौभाग्यं परिवदसि नाम्ना त्वमपि यम् ॥ ८९ ॥

त्वमेवं प्रत्यक्षं धृतमयवपुः प्रेम्णः स्वयम्
समस्त ब्रह्माण्डं कलितललित शोभाकर मिदम् ।
त्वदीयं तद्रौद्र मपर विरूपाक्षेण जनितम्
तदानीं त्वां दृष्ट्वा कर धृतकपालाः द्रतिमयम् ॥ ९१ ॥

न चैतत् सद्यं ते प्रतिदिवस सिद्धाश्रमपदे
क्षणं यावत् किञ्चित् गति प्रतिगतिः खेदजनकम् ।
न जानीमो मायां परम पदवीं प्राप्य विरहः
किमर्थमस्मांश्च परिपतति संतापयति च ॥ ९३ ॥

परं पूतं सत्यं परमशुचि वेदध्वनिनुतम्
सदैतच्चैतन्यं प्रकृति विकृतिर्नात्रश्रयते ।
इमं सिद्धं संघं कथमिव विहायात्र रमसे
परीतं विद्वेषम् असुचि मलिनं द्वेष जनकम् ॥ ९५ ॥

परं दौर्भाग्यं यत् परिचरति त्वां स्वार्थपरता
यतो वैते सर्वे किमपि परिलब्धुमनुगताः ।
त्वमेकाकी नित्यं सकल परिवाधां च सहसे
इदं स्मारं स्मारं हृदि प्रविदारं भवति तत् ॥ ९७ ॥

अथायं तव देहः परम पवनं तीर्थमतुलम्
स्थितं सर्व तीर्थ स्थिरतमुदार शुचिमयम् ।
यमालोक्यैनं त्वाम् अनुभवति सर्वस्वपवनम्
सदैतत् तत् तीर्थ प्रतिगमन मायसन परम् ॥ ८६ ॥

वयमृषयः धन्या गतसहचरत्वं निखिल ते
यतो नानारूपं प्रचितमपि दृष्ट्वादभुतकथम् ।
विधत्ते त्वं नित्यं प्रणिहित नवं साधनविधिः
परं रुढिं त्यक्त्वा नव नवतरं दानकुशलः ॥ ८८ ॥

त्वमेवान्तर्द्रष्टा परम पुरुषः शान्तनिखिलः
समस्तेऽस्मिन् ब्रह्माण्डे तव च निर्वाधं प्रतिगतम् ।
समेपां वेदानां त्वमसि निखिल सारविभवः
प्रतीक्षामो नित्यं त्वदभिगमनम् आश्रमपदे ॥ ९० ॥

पयःपारावारः करुणरस धारा नवसितः
क्षमाशीलस्त्वं सर्व परिहरसि दोषाञ्चानघः ।
अहो! वात्सल्यं ते सततमभिरक्षत्यभिर्जनम्
मातृत्वं जनकत्वमुभयविधगरिमागुणमयः ॥ ९२ ॥

यदेतच्छास्त्रोक्तं परमपि च लोकानुचरितम्
त्वया कार्यं क्रियते प्रबलतमविरोधेऽपि नितरां ।
यदा सिद्धे संघे कृतवति त्वया नूतन नवम्
तदासीदाश्चर्यम् अतिहितकरं साहसमयम् ॥ ९४ ॥

न कोऽपि लाभः स्याद् गहनतम शास्त्रार्थ गहने
न किञ्चित् प्रायोज्यं विविधविधविद्यापरिगते ।
रहस्यं विज्ञातुं च सकल विध तत्त्वार्थ ग्रहणे
ननू श्रीमच्चरणौ सतत मुपराधन विधिः ॥ ९६ ॥

त्वयातीतः कामः पशुपति परिश्रामाहिलः
समस्तं सौन्दर्यं परिहृत जगच्च त्वयि श्रितम् ।
विशिष्टं चैतन्यं प्रकृतिरपि कदाचिज्जनयति
इदानीं ब्रह्माण्डं नमति निखिलं त्वां गुणमयम् ॥ ९८ ॥

निखिलेश्वरानन्द स्तोत्रम्

त्वमेवं प्रत्यक्षं विमलसरितः ज्ञाननघः
इयं वाग्देवी ते वचसि सहिता पूर्णमनसा ।
कथं वासः नित्यं प्रतिफल मुदारं सह त्वया
न चे देवं स्याच्च विफलयति सर्वं जीवनमिदम् ॥ १९ ॥

स्तोत्रं वै च महिम्नं वै श्रेष्ठं प्रामाण्य एव च ।
स्वतः उत्पन्न अर्हेयं नात्र संशय संशयः ॥ १०१ ॥

न स्तोत्रं मंत्रं न ज्ञानं न ध्यानं न जपं वै विधिः ।
स्वतः यः स्तोत्रं तत्सिद्धिं चैतन्यं पूर्णं वाग्भवेत् ॥ १०३ ॥

न रोगं शोक दुःखं च राज्य कोपो न संकटः ।
एक वारं पठेत् स्तोत्रं पूर्णं सिद्धिश्च वाग्भवेत् ॥ १०५ ॥

अथर्म पाप व्यभिचार श्रद्धायुक्तं पठेत् नरः ।
मुक्त पापं च दोषं च पूर्णं सिद्धिं न संशयः ॥ १०७ ॥

न तत्त्वम्य जानाहं न साध्यं ध्यान योग नः ।
पूर्णं सिद्धिं भवेत् लाभं पठेत् स्तोत्रं नरो तु यः ॥ १०९ ॥

लक्ष्मी शत सहस्रेश्च प्राप्यते पठतं नरः ।
रोगं शोकं च दारिद्र्यं नश्यति धन सः श्रियं ॥ १११ ॥

परं खेदं खिन्नं चिरविरहजं जीवन मिदम्
वरं मृत्युर्यत्र परमसुखमुद्वेगरहितम् ।
इदानीं संतप्तास्तव च प्रियसिद्धाश्रमजनाः
विदित्वैनमार्तं प्रतिव्रजतु शीघ्रं निखिल त्वम् ॥ १०० ॥

न भक्ति न च वै स्तोत्रं न मंत्रं स्तोत्र एव च ।
सार तंत्रश्च मंत्रश्च मूलं भक्तिश्च पूर्णदः ॥ १०२ ॥

दीक्षा दानं जपस्तीर्थ ज्ञानं यज्ञं च व्यर्थ यः ।
यः स्तोत्रं कौस्तुभं श्रेष्ठं अन्यत्र किं प्रयोजनम् ॥ १०४ ॥

धर्मार्थ काम मोक्षाणां यः स्तोत्रं वरदायकः ।
प्राप्यते पुत्र पौत्रं च धनं लक्ष्मी श्रियं भवेत् ॥ १०६ ॥

गुरु पूजां करोति वै शत अष्टोत्तरं पठत् ।
एकादशे दिने कुर्याद् पूर्णं सिद्धिं लभेत् नरः ॥ १०८ ॥

दिवसो पूर्णं सिद्धिं वै एक वारं पठति यः ।
सकलं कार्यं सिद्धिश्च पूर्णं सिद्धिश्च लभ्यते ॥ ११० ॥

ब्रह्मण्डोत्पन्नं श्लोकं च अगर्भा स्तोत्रं संजयेत् ।
सिद्धिं सिद्धिं व पूर्णं च अर्हेयं सिद्धिं वाग्भवेत् ॥ ११२ ॥